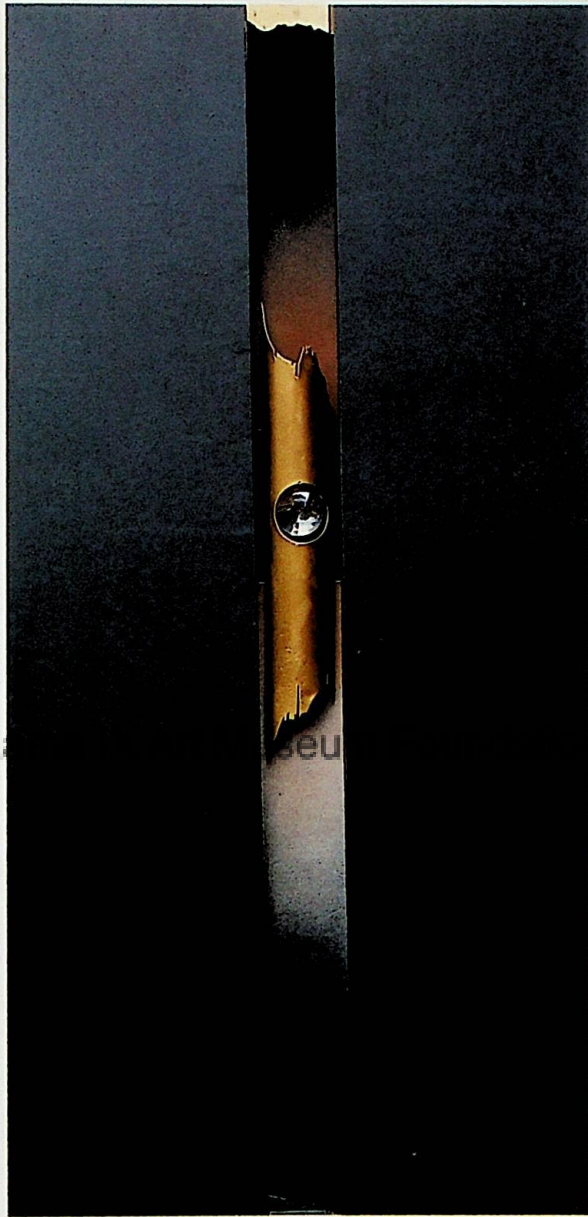

How about "The Glamour of Materials"

A R T E X H I B I T I O N B Y

R O O N G T R I R A P I C H I T

B-CAT-2-0233

SOL-0347-07-2544

Rama IX Art Museum Foundation

50L-0349-09-2001
B-CPT-2-0233

นิทรรศการศิลปกรรม

โดย รุ่ง ธีระพีจิตร

ณ หอศิลป์ คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ

ถนนหน้าพระลาน กรุงเทพมหานคร

วันที่ 21 กรกฎาคม - 6 สิงหาคม 2544

“สุนทรียภาพแห่งวัตถุ”

Rama IX Art Museum Foundation

How about “The Glamour of Materials”

Art Exhibition by

ROONG TRIRAPICHIT

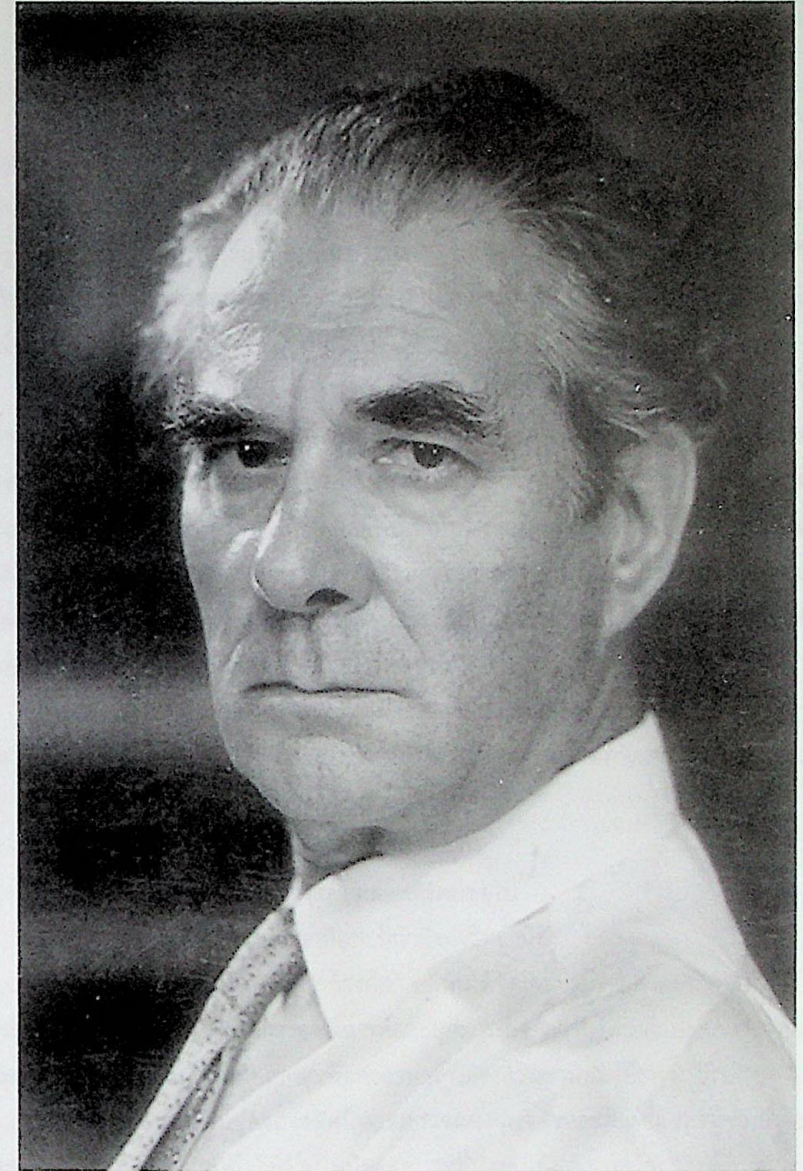
At The Art Gallery of The Faculty of

Painting, Sculpture and Graphic Art

Silpakorn University Bangkok

21 July - 6 August 2001

Rama IX Art Museum Foundation

“ความจริงงานศิลปะที่อยู่ในการแสดงย่อมไม่ใช่งานชิ้นเยี่ยม หรือถูกรสนิยมของเราไม่หมดทุกชิ้น
ในงานศิลปะ 100 ชิ้น ท่านอาจได้พบงานสักชิ้นหนึ่งซึ่งก่อให้เกิดอารมณ์ซาบซ่านสะเทือนใจ
ให้ความสุขและเป็นบ่อเกิดให้คิดในสิ่งที่ดีงาม
นี่แหละคือความสำเร็จในเจตนาขั้นสุดท้ายของการแสดงศิลปกรรม”

จิตร ภูมิศักดิ์

Rama IX Art Museum Foundation

สารจากคณบดีคณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะร่วมสมัย มีความก้าวหน้าพัฒนาอยู่ตลอดเวลา นับเป็นความหมายที่เชื่อมโยงกับ วิถีชีวิต การเติบโตทางวัฒนธรรมและเทคโนโลยีปัจจุบัน เส้นทางเดินของการสร้างสรรค์ศิลปะในปัจจุบันจึงเป็นการสะท้อนแนวคิด ประสบการณ์ จิตวิญญาณ วิสัยทัศน์และประสบการณ์ของศิลปินเป็นหลักใหญ่ สื่อและอุปกรณ์ เครื่องมือ ในการนำเสนอทางศิลปะ จึงเป็นความหลากหลายรูปแบบ กรรมวิธีในการนำเสนอ แต่ผลสรุปของภาพรวมในผลงาน สร้างสรรค์ก็เป็นที่ยอมรับได้ว่าเป็นรูปลักษณะที่เป็นสื่อลักษณะของยุคสมัยปัจจุบัน

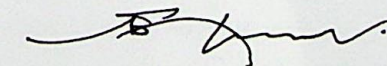
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รุ่ง อธิระพิจิตร อาจกล่าวได้ว่าเป็นศิลปินผู้มีรสนิยม แนวความคิด สร้างสรรค์ และวิธีการแสดงออกที่เป็นแบบฉบับเฉพาะตน ระยะเวลาอันยาวนานของการสร้างสรรค์ศิลปะของผู้ช่วยศาสตราจารย์ รุ่ง อธิระพิจิตร นับเนื่องจากกว่า 30 ปีกับความมั่นคงในวิธีการทำงานสร้างสรรค์และการแสดงออก ย่อมเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงศักยภาพในการแสดงออกที่พัฒนาต่อเนื่อง ซึ่งถือได้ว่ารูปแบบ แนวคิด เทคนิค วิธีการตลอดจนเนื้อหาสาระในผลงานสร้างสรรค์ของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รุ่ง อธิระพิจิตร ย่อมเป็นมาตรฐาน ในการแสดงออกที่ให้รสนิยม เหตุผลความมีระเบียบ เป็นเกณฑ์มาตรฐานในการสร้างสรรค์ศิลปะส่วนตัวและ เป็นแบบอย่างสำหรับผู้สร้างสรรค์ในยุคต่อมาให้เป็นบรรทัดฐาน

การแสดงนิทรรศการผลงานจิตรกรรมเดี่ยวของผู้ช่วยศาสตราจารย์ รุ่ง อธิระพิจิตร ในครั้งนี้ ณ หอศิลป์คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ จึงมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนใน 4 ประเด็นคือ

1. เป็นการเผยแพร่ผลงานจิตรกรรมเทคนิคสื่อผสม
2. เป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักศึกษาและประชาชน
3. จัดหาทุนเพื่อค้นคว้าสร้างสรรค์งานเฉพาะตนต่อไป
4. เป็นการหาทุนให้กับนักศึกษาศิลปะที่กำลังทำวิทยานิพนธ์

จากวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ชัดเจนว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ รุ่ง อธิระพิจิตร นอกจากมีวัตถุประสงค์เป้าหมายในการสร้างสรรค์และเผยแพร่องค์ความรู้ทางศิลปะต่อสาธารณะชนแล้ว ยังมีเป้าหมายที่จะหาทุนสนับสนุนนักศึกษาเพื่อทำงานสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์อีกทางหนึ่งด้วย

จากข้อมูลในภาพรวมของการจัดนิทรรศการผลงานจิตรกรรมเดี่ยวของผู้ช่วยศาสตราจารย์ รุ่ง อธิระพิจิตรในครั้งนี้ ย่อมถือได้ว่าเป็นนิทรรศการที่นำเสนอผลงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพและยังมีเจตนาเป้าหมายที่บูรณาการช่วยเหลือสังคมการศึกษาศิลปะและเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจสู่สาธารณะชน นับได้ว่าเป็นนิทรรศการที่มีประโยชน์ครบวงจร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปรีชา เกาทอง
คณบดีคณะจิตรกรรมฯ

ที่ว่างและพื้นผิว ของ รุ่ง ธีระพิจิตร

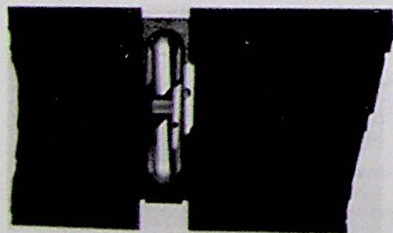
โดย รองศาสตราจารย์ วิโชค มุกดามณี

รุ่ง ธีระพิจิตร ศิลปินจากจังหวัดนครราชสีมา เมืองแรกของประตูลือลาน รุ่งเป็นศิลปินรุ่นกลางที่ได้สร้างสรรค์งานศิลปะสมัยใหม่มาตั้งแต่ปี 2509 เมื่อครั้งที่ศึกษาจิตรกรรมแนวทางสมัยใหม่ของคณะจิตรกรรมฯ มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งในยุคสมัยนั้น ภาควิชาจิตรกรรมแบ่งการศึกษาในระดับ ปี 4 และปี 5 เป็น 2 แนวด้วยกัน คือ จิตรกรรมแนวเดิมที่เขียนสีน้ำมันบนผ้าใบสอนโดยศาสตราจารย์เพื่อ หริพิทักษ์ และจิตรกรรมแนวสมัยใหม่มีการสร้างสรรค์โดยวิธีการอย่างอิสระ สอนโดยศาสตราจารย์ชุด นิมลเมธ รุ่งแรกนั้นมีนักศึกษา 2 คน คือ รุ่ง ธีระพิจิตร และชูชาติ หมั่นอินกุล ที่เลือกเรียนจิตรกรรมแนวสมัยใหม่

รุ่ง ธีระพิจิตร อยู่ในกลุ่มของนักศึกษาหัวก้าวหน้าในยุคสมัยนั้น นิยมสร้างสรรค์ผลงานแบบนามธรรม มีเทคนิควิธีการที่แตกต่างไปจากการใช้สีน้ำมันบนผ้าใบ กล่าวคือ รุ่งนิยมใช้สีที่ผสมน้ำระบายบนผ้าใบหรือระบายลงบนไม้ผสมผสานกับเทคนิควิธีการใหม่ๆ ในการสร้างผลงาน อาทิเช่น การปะปัดวัสดุลงไปในภาพหรือไม่ก็ทำพื้นผิวขึ้นในรูปทรงนามธรรมที่ประกอบขึ้นเป็นภาพผลงาน

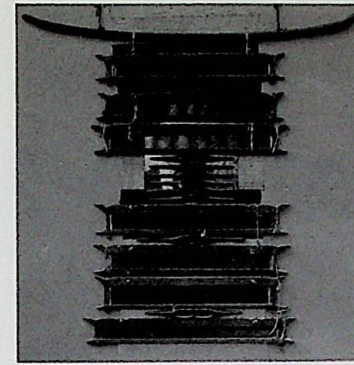
ศิลปะสมัยใหม่ในประเทศไทย ช่วงปี พ.ศ. 2510-2515 น่าจะกล่าวได้ว่าเป็นยุคทองของแนวทางแบบนามธรรม เพราะผลงานของศิลปินหัวก้าวหน้าในยุคดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นอนันต์ ปาณินท์ ปรีชา อรุณกะ ธงชัย รักปทุม อธิธิพล ตั้งโธล เดชา วราชน ถกล ปรีชาคณิตพงศ์ สมศักดิ์ เขาวินธาดพงศ์ ฯลฯ ต่างประสบความสำเร็จในการสร้างสรรค์งานศิลปะอย่างมาก เพราะวงการศิลปะทั้งการแสดงผลงานและการแข่งขันในการประกวดศิลปกรรม ต่างให้ความสำคัญในแนวทางแบบนามธรรม ศิลปินก็เลยมีกำลังใจและค้นคว้าสร้างสรรค์กันอย่างสนุกสนาน ถึงแม้ว่าภายหลัง 14 ตุลาคม 2516 จะเกิดแนวทางศิลปะเพื่อชีวิต (Art for Life) ขึ้นมาจากเหตุการณ์บ้านเมือง แต่ผลงานสร้างสรรค์แนวนามธรรมก็ยังเข้มแข็ง ถ้าแกร่งยิ่งขึ้น จนมีการกล่าวขานว่า ยุคนี้ศิลปินสร้างศิลปะเพื่อศิลปะ (Art for Art Sake) และมีศิลปินอยู่จำนวนมาก สร้างสรรค์ผลงานเข้าหาความงาม และไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นคนทำงานศิลปะเพื่อความงาม เพราะความมุ่งมั่นที่มีอยู่ในใจของศิลปิน และโดยที่สังคมศิลปะให้ความสำคัญในงานศิลปะแนวนามธรรม จึงทำให้เป็นอีกสาเหตุที่งานนามธรรมยิ่งเฟื่องฟู

รุ่ง ธีระพิจิตร ก็เช่นเดียวกับศิลปินคนอื่นๆ ที่มีพลังใจที่เข้มแข็งในการสร้างสรรค์งานแนวนามธรรมตามทัศนะของตนเอง ความเชื่อมั่นที่มีอยู่สูง ทำให้แนวความคิดกล้าแข็งขึ้นตามลำดับ ผลงานของรุ่ง ธีระพิจิตร ทะลุทะลวงผ่านมิติของระบบแบบแผนเดิมที่เคยทำ เขานำแผ่นโลหะทองเหลืองและวัสดุหลายๆ อย่าง ซึ่งเป็นวัสดุจริงมาปะติดลงไปในงานดวงตาในใจของศิลปินมองเห็นแก่นแท้ของการเชื่อมประสานวัตถุกับจิตใจให้ก้าวเข้าไปสู่ภาพจิตรกรรม วัตถุต่างๆ ที่รุ่งนำมาใช้ในผลงานแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ดังกล่าวกับความรู้สึกของศิลปิน พื้นผิว (Texture) มีหลากหลายชนิดที่ก่อตัวขึ้นในที่ว่างในภาพ (Space) สร้างมิติให้ผู้ชมเกิดความปิติต่องานศิลปะโดยไม่รู้ตัวมีหลายคนรู้สึกพอใจภาพของรุ่งที่อยู่ตรงหน้าว่า มีความงาม น่าพิศวง แต่หาคำตอบไม่ได้ว่าเพราะเหตุใด

องค์ประกอบ หมายเลข 2/2525

ช่วงปี 2525 เป็นต้นมา รุ่งใช้พื้นที่ว่างในปริมาตรที่สอดคล้องกับรูปทรงของวัตถุที่เคลื่อนไหวเลื่อนอยู่ในช่องว่าง ของภาพ ผลงานชื่อ องค์ประกอบหมายเลข 2/2525 และองค์ประกอบหมายเลข 3/2536 แสดงให้เห็นพื้นที่ว่างที่ซ้อนทับกันอยู่ รูปทรงที่คล้ายท่อไอเสียหรือรูปทรงยานอวกาศ กลมมนเคลื่อนที่ไปมาอยู่ในพื้นราบ

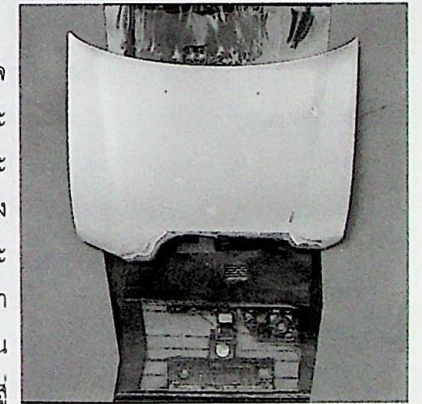
Shuttle of Time

เข้าไปจัดการให้เกิดมิติ ความสัมพันธ์กับพื้นผิวได้อย่างน่าสนใจ

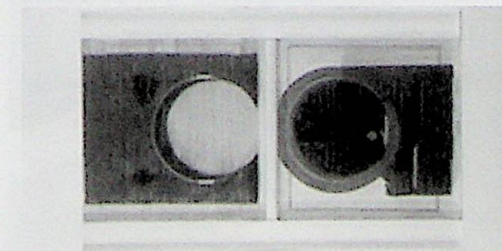
ในผลงานชุด กระสวยแห่งกาลเวลา หมายเลข 2 รุ่งเอารูปทรงของเครื่องทอผ้าวางลงบนพื้นผิวที่ว่างต่อกับผิวของโลหะและแผ่นพื้นที่ว่างต่อไปจากรูปทรงก็คือ Space ที่เป็นส่วนคำสำคัญของศิลปิน ผลงานชุดกระสวยและรูปทรงจากเครื่องทอผ้าอยู่กับพื้นที่ว่าง (Space) ของรุ่งได้ แต่ความรู้สึกเป็นกลางที่เราสัมผัสจากพื้นที่ว่างของภาพทำให้รูปทรงจากอดีตมีพลังกำลังและอยู่โดดเดี่ยวจากพื้นที่และมิติทั้งหมด

ผมคิดว่ารูปทรงแบบนี้ต้องการที่ว่างและมีมิติอีกแบบซึ่งศิลปินไม่ยินยอมให้เกิดขึ้น ต้องการให้อยู่กับที่ว่างของตนเองให้ได้

ความท้าทายของรุ่งยิ่งทวีมากขึ้น เมื่อเขานำวัสดุสำเร็จที่มีปริมาตรเล็กตื้นมากกว่าเดิมมาประกอบในผลงาน เช่นแผ่นโลหะที่มีพื้นผิวจริงจากภายนอก ผ่ากระโปรงรถ เป็นต้น ในผลงานชื่อองค์ประกอบหมายเลข 1/1998 รุ่งละวางการสร้างผิวลงไปบนสิ่งที่นำมาสร้างผลงาน ปลอ่ยให้สิ่งที่นำมาใช้นั้น ก่อปฏิกิริยากับพื้นที่ว่าง มิติ และพื้นผิวแบบเดิมที่ตนเองมีอยู่ ความคิดของรุ่งช่วงนี้น่าจะกล่าวได้ว่าเป็นช่วงที่ท้าทายต่อการค้นหา และการพัฒนา ผลงานของศิลปินเป็นอย่างยิ่ง เพราะการปลอ่ยให้สิ่งที่เกิดขึ้นจากภายนอกเข้ามาสู่ใจของศิลปิน เปิดให้สิ่งใหม่เข้ามาสร้างอารมณ์และความรู้สึก ทำให้ผลงานของรุ่งยิ่งรุนแรงและสะท้อนทัศนคติมุมมองหนึ่งของศิลปิน ซึ่งนอกจากเรื่องเดิมที่ผูกพันเกี่ยวข้อง ได้มีภาพสะท้อนความเป็นไปของสังคมและสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อมนุษย์ เช่นเดียวกับศิลปินชาวอเมริกันที่เกิดในฝรั่งเศส ชื่อ Marcel Duchamp ที่ปลอ่ยให้วงล้อจักรยานและเก้าอี้สำเร็จรูปในห้องครัวเข้ามาทำปฏิกิริยาต่อจิตในของเขาในภาพชื่อ Bicycle Wheel

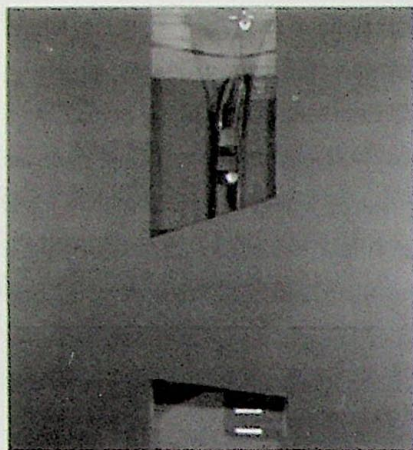

องค์ประกอบ หมายเลข 1/1998

Space No.3/1989

เมื่อฝนฟ้าผ่านไปแล้ว คลื่นลมสงบ ทุกอย่างก็ค่อยๆ เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ศิลปินก็เช่นเดียวกัน เมื่อผ่านช่วงของความท้าทาย ฉากจรรรดิไปแล้ว ก็ค่อยๆ ปรับตัวเองสู่ความสงบในปี พ.ศ. 2542 เป็นต้นมา การสร้างสรรค์ผลงานของรุ่งที่เคยท้าทายรุนแรงของผืนผิวและที่ว่างซึ่งปะทะกันเต็มๆ ก็ค่อยๆ ผ่อนลงเช่นกัน ภาระหน้าที่การเป็นครูสอนศิลปะและอาชีพ

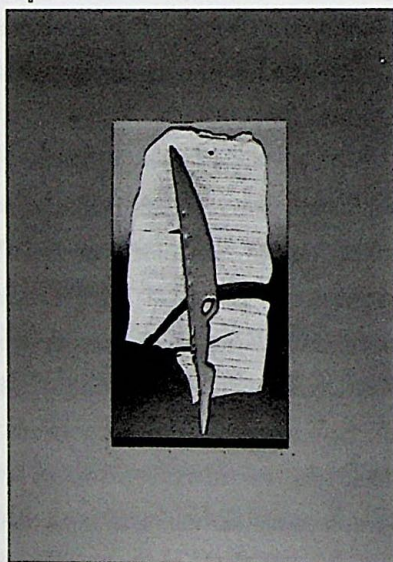

องค์ประกอบหมายเลข 9/1999

ศิลปินที่ฝังลึกในสายเลือด ถูกภาระการบริหารงานในมหาวิทยาลัย ช่วงชิงเอาเวลาไป มีหลายคนบอกว่า เราไม่ได้นั่งทำงานอยู่ในมหาวิทยาลัยทุกวัน ทำไมจะไม่มีความคิดสร้างสรรค์ หลังเลิกงาน ก็อาจจะทำงานศิลปะได้ เรื่องนี้ถ้าจะกล่าวกันตามข้อเท็จจริงก็คือ ภาระงานที่รับผิดชอบและความผูกพันทำให้ความคิดในสมองของศิลปินถูกแทรกเต็มไปหมด ด้วยงานที่ต้องทำตามหน้าที่ สมองชิกขาที่จะพัฒนาการสร้างสรรค์ไม่มีช่องที่จะได้คิดได้พัก ผลงานของรุ่งในช่วงนี้ เป็นผลงานที่สร้างสรรค์เพื่อเตรียมไปสู่การพัฒนาคลีคลายต่อ เป็นผลงานที่ทดลองสร้างขึ้นในหลายแนวทางด้วยกัน

องค์ประกอบหมายเลข 9/1999 ในปี พ.ศ. 2542 และ Spirit of Assemblage No. 2 ในปี 2543 เป็นผลงานที่ศิลปินสรุปความคิด รวบรวมของตัวเองไว้ ระบายของพื้นที่ที่เคลื่อนเข้าไป แล้วออกมาเป็นหลิวลงให้เราเข้าไปพบกับรูปร่างที่มีผิวประหลาดความรู้สึกผ่อนคลาย ในพื้นที่ว่างส่วนหน้ามีทิศทางของเส้นรอบนอก นำสายตาให้เคลื่อนไหวในมิติต่างๆ ความเรียบง่ายของระนาบที่ซ้อนกันอย่างมีระเบียบ โทนสีนุ่มนวลมากขึ้น เป็นผลงานที่ปรากฏให้เห็นในช่วงนี้

ปี 2544 รุ่งทำการทดลองเพื่อหารูปทรงและพื้นผิวใหม่ๆ โดยการนำโลหะและดินเผาไปเผาให้หลอมละลายในเตาเผาเซรามิค เกิดผิวและรูปร่างใหม่ เป็นผลงานชุดใหม่ที่ศิลปินจะนำเสนอในการแสดงผลงานชุดปัจจุบัน เป็นเรื่องที่น่ายินดีที่ศิลปินไม่หยุดนิ่งในการค้นคว้าสร้างสรรค์ผลงานพื้นผิวของรุ่ง ธีระพิจิตร จะเป็นสื่อเชื่อมความคิด ความรู้สึกของเขาให้เราเข้าไปสู่ที่ว่างใหม่ ของปัจจุบันกาล

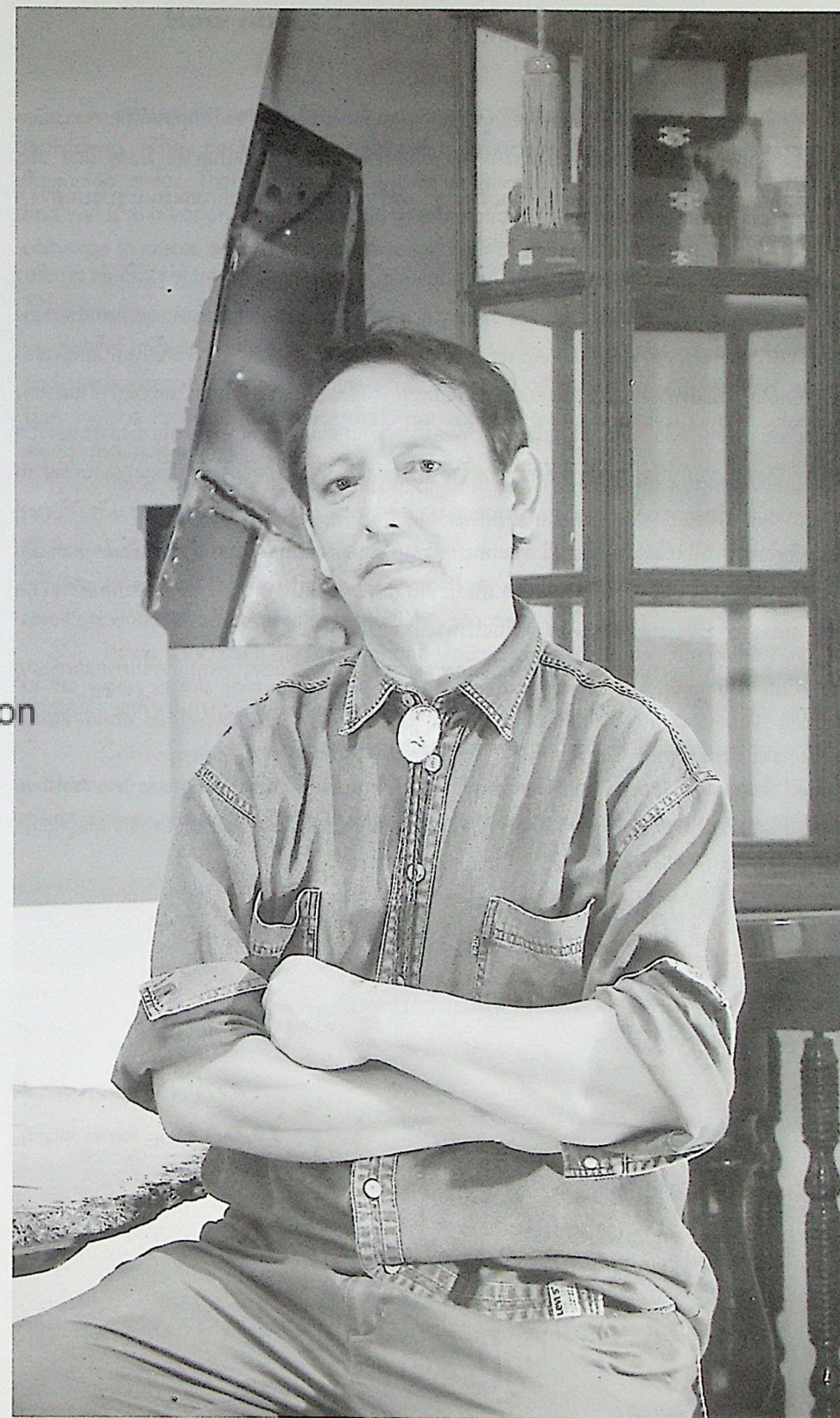

องค์ประกอบหมายเลข 18/2001

รุ่ง ธีระพิจิตร เป็นศิลปินไทยอีกคนที่ได้เปิดโลกทัศน์ของตนเองให้สังคมได้เข้ามาชมงานศิลปกรรมของตัวเอง ในการแสดงเดี่ยว แนวทางของศิลปกรรมแบบนามธรรม ที่ใช้สื่อวัสดุสร้างสรรค์มาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2509 จนถึงปัจจุบัน รวมเวลาแล้วกว่า 35 ปี จะเป็นข้อพิสูจน์ความมุ่งมั่นในการสร้างสรรค์ของศิลปินที่เชื่อมั่น ในแนวทางการสร้างสรรค์ แนวความคิด รวมทั้งยืนหยัดอยู่ในอุดมการณ์ของตนเอง ศักยภาพของศิลปินที่แท้จริงนั้นจะไม่ใช่คำพูดบอกให้เราเชื่อและศรัทธาแต่ผลงานศิลปกรรมเป็นสิ่งยืนยันให้เราเห็นเส้นทางของการสร้างสรรค์ผลงาน แม้จะยาวไกล ใช้เวลานานสักเพียงใดในจิตใจของศิลปินนั้นมีเพียงสิ่งเดียวก็คือ ทำสิ่งที่ตนเองชอบและรู้สึก เหมือนดังที่รุ่ง ธีระพิจิตรได้พูดไว้ว่า

“ผมไม่สามารถบอกใครว่า ผมชอบอะไร และผมไม่มีเหตุผลว่าผมชอบอะไร ผมรู้สึกแต่สิ่งที่ปรากฏแก่สายตา วัตถุที่มันวาง วัตถุที่มีร่องรอยตรงนั้น ผมสร้างงานโดยที่ไม่มีเหตุผลมาบอก และผมก็คิด...ต่อ”

Rama IX Art Museum Foundation

“สุนทรียภาพแห่งวัตถุ”

โดยส่วนตัวแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าศิลปินผู้สร้างสรรค์งานศิลปะโดยทั่วไป จะเป็นบุคคลที่มีความละเอียด มีมุมมอง ในการที่จะพิจารณาถึงมวลสิ่งต่างๆ ทั้งสิ่งที่ใกล้ตัวและรอบๆ ตัวที่เป็นสาระ มีเหตุ มีผล และสามารถสื่อความหมายได้หลากหลาย จนนำมาสู่การสร้างสรรค์ผลงานในลักษณะและรูปแบบต่างๆ ได้อย่างมีสุนทรียภาพในผลงานของตัวศิลปินเอง

สำหรับข้าพเจ้า ซึ่งอาจจะนับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่อยู่ในเส้นทางของผู้สร้างสรรค์งานศิลปะ เช่นเดียวกัน ก็มีแนวทาง และวิธีในการที่จะศึกษา ค้นคว้า พิจารณาสืบค้นต่างๆ มากมายที่อยู่รอบๆ ตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าสนใจต่อสิ่งที่มีมนุษย์ได้คิดค้นขึ้นและจะยังคงพัฒนาได้อีกต่อไป สิ่งที่มีมนุษย์คิดค้นขึ้นในที่นี้เป็นสิ่งของวัสดุที่คิดค้นขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกสบายและเพื่อประโยชน์ใช้สอยที่มีความจำเพาะ และมีหน้าที่ในตัวของมันเอง ซึ่งข้าพเจ้ามิได้คำนึงถึงประโยชน์และหน้าที่ของสิ่งต่างๆ เหล่านี้ แต่ข้าพเจ้าพิจารณาถึงสาระของวัสดุต่างๆ ที่เป็นความงามในทัศนะของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าสามารถนำวัสดุบางสิ่งบางอย่างมาเปลี่ยนแปลงแปรสภาพตลอดจนหน้าที่ใช้สอย เช่น ชิ้นส่วนต่างๆ ของรถยนต์ พลาสติก กระดาษ ไม้ เลนซ์ขยายภาพ ฯลฯ เครื่องใช้ต่างๆ รอบๆ ตัวข้าพเจ้า ล้วนมีความงามและมีความหมายทั้งสิ้น ข้าพเจ้านั้นจะนำบางส่วนมาเป็นสื่อ และเป็นเครื่องมือของข้าพเจ้า ในการสร้างสรรค์งานศิลปะที่มีลักษณะบุคลิกภาพเฉพาะตน โดยมีเคยที่จะหยุดยั้งความคิดและจะพัฒนาสร้างสรรค์ผลงานในแนวทางนี้ต่อไปในอนาคต

การแสดงผลงานศิลปะเดี่ยวครั้งนี้ ถือเป็นครั้งแรกของข้าพเจ้า ผลงานทั้งสิ้นเกิดขึ้นด้วยการสังเกต การศึกษาและค้นคว้าอย่างต่อเนื่องด้วยความมั่งคั่งในความคิดตลอด โดยผ่านขบวนการศึกษาที่เป็นระบบ มีทั้งความถูกผิด ความเป็นเหตุและเป็นผลเกิดขึ้นตลอดเวลาที่สร้างสรรค์

ในความหมายของ “สุนทรียภาพแห่งวัตถุ” ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นการจำกัดความหมายได้อย่างตรงไปตรงมามากที่สุดและก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าการแสดงครั้งนี้ของข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจ และนักศึกษาศิลปะได้บ้างตามสมควร

รุ่ง ธีระพิจิตร

How about “The Glamour of Materials”

I personally believe that all artists who create aesthetic works are meticulous individuals. They possess a personalized approach to the multitude of things around them, near or far. Their perspectives cannot be ignored, as each is grounded on reasons and yields to a variety of equally valid interpretations. And these elements subsequently converge to create each and every piece of their aesthetic works of art.

Raised and socialized in similar learning process, I myself have settled on a considered approach. Specifically, I am attracted to things that man has invented, and capable of being developed even further. Things in this context refer to materials, utilities and appliances that man has invented to enhance all aspects of his worldly comfort. They include for instance : automobile parts, plastic paraphernalia, mirrors, pieces of wood and magnifying glasses.

These inventions have been fashioned to serve a particular purpose. However, I choose to perceive them in terms of their individual intrinsic splendor. To me, they all possess a definite measure of aesthetic quality and significance. And I have found it very fulfilling to employ them as representatives of my personal thoughts and feelings. The resulting works of art bear witness to all this process.

This is my chosen perspective, and I intend to pursue further along this path. All of the works in this solo exhibition materialize from conviction, systematic study and observation, as well as trial-and-error experiments throughout the entire creative process.

Consequently, the overall meaning of “Aesthetics of Materials” seems self-evident and straightforward. I sincerely hope that this exhibition will be of some benefits to art students as well as the general public interested in the aesthetics of materials.

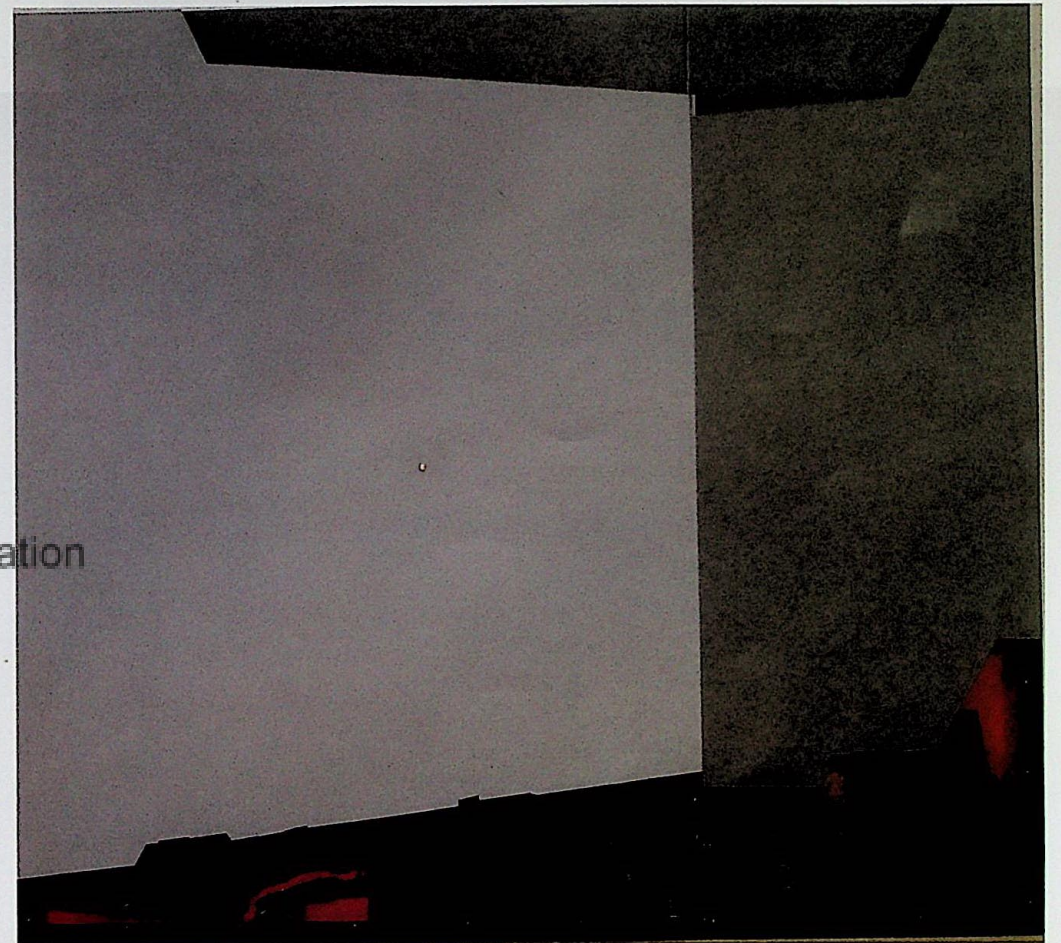
Roong Trirapichit

(English version by Dr.Chantima Ongsuragz)

WORK OF ART
ROOM TRIRAPICHIT

Rama IX Art Museum Foundation

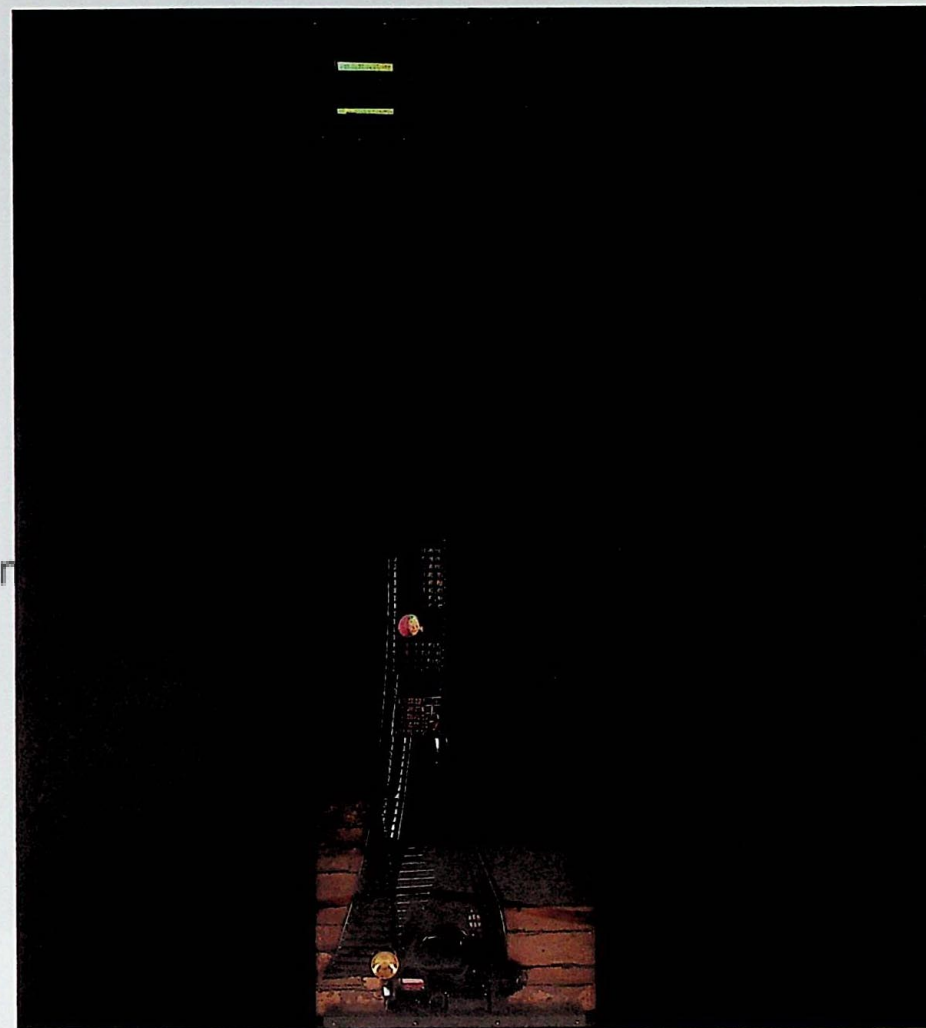

*Spirit of Assemblage No.2, 2000 Mixed Media, 160 x 180 cm.
46th National Exhibition of Art 2nd Prize : Silver Medal, Painting*

*สมบัติของมหาวิทยาลัยศิลปากร

Spirit of Assemblage No.3, 2000 Mixed Media, 120 x 150 cm.
46th National Exhibition of Art

Composition No.9, 1999 Mixed Media, 160 x 160 cm.
45th National Exhibition of Art 2nd Prize : Silver Medal, Painting
*สมบัติของมหาวิทยาลัยศิลปากร